Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 9 (261) * Sâmbătă 30 Ianuarie 1954 * 4 pagini, 15 bani

CONDUCĂTOAREA GRUPEI I-a

Tovarăşă de nădejde

Cu mult drag e întâmpinată Lucia în casa Mariei. Mama acesteia își amintește deseori de prima vizită a conducătoarei de grupă. In ziua aceea Maria nu era acasă. Grăbindu-se să deschidă ușa, mama Mariei a întâlnit în prag o fată nu prea înaltă, cu ochi albaștri scânteietori, cu codițe negre.

— Bună ziua, rosti ea prietenos. Eu sunt Lucia Miron, conducătoarea grupei I-a. Apoi continuă, după ce mama Mariei o invită să șadă La noi în clasă e mare frământare. Maria e singura din grupă care primește note rele. Când stăm de vorbă cu ea privește în jos, dă din umeri și ne răspunde: „Ce pot să fac? Nu se prinde nimic de mine! Așa sunt eu!" Dar noi nu suntem de aceeași părere. Alta trebue să fie cauza. Vă rog, tovarășă Iurcu, spuneți-mi, ce face Maria după amiază, cum își pregătește lecțiile?

Lucia își vizitează deseori pionierele din grupă

Tovarășa Iurcu i-a povestit atunci Luciei cu câtă grabă își face fata ei lecțiile, cum se scoală mereu dela masă și rămâne un timp nehotărîtă la fereastră, apoi lasă totul baltă și fuge la săniuș...

Când Maria s'a înapoiat acasă, s'au sfătuit toate trei cum s'ar putea alcătui un bun program al zilei.

Din ziua aceea, Lucia vine des pe la Maria. Ea și cu Lina au ajutat-o pe Maria să le ajungă din urmă la învățătură.

Prietenă plină de grijă s'a dovedit a fi Lucia și atunci când Ana Caba s'a îmbolnăvit și a lipsit o vreme dela școală.

De obicei, când lipsește o fată, colegele se duc la ea în aceeași zi. Când a văzut că Ana lipsește, Lucia s'a abătut pe la ea numaidecât după ore. A găsit-o bolnavă. Era tare necăjită din pricină că va pierde multe lecții.

— Dar cum, Nuța, ai uitat de noi? N'avea nici o grijă, o să te ajutăm.

Intr'adevăr, zilnic veneau la Ana fetele și-i povesteau noutățile dela școală, îi explicau pe scurt lecțiile având grijă să n'o obosească. Când Ana a venit la școală s'a văzut că era în rând cu toată clasa.

In grupă se întâmplă uneori și lucruri neplăcute. Dar fetele și-au dat seama că orice ar fi, o vorbă sinceră, deschisă, limpezește neînțelegerile. Aspru dar drept a vorbit Lucia la adunarea în care s'a discutat purtarea necuviincioasă a pionierei Elena Mândrescu față de un bătrân.

— Cum ai putut să vorbești urât cu el? Era un om bătrân, muncitor, și tu l-ai jignit. Ce-o să creadă el acum despre pionieri?

După Lucia au vorbit și celelalte fete.

Apoi s'a ridicat tatăl pionierei cu pricina, care fusese și el invitat la adunare.

— Dragele mele, iacă eu, un muncitor bătrân, vă mulțumesc. Vă mulțumesc în numele meu și al celorlalți părinți, și chiar în numele Lenuței. Văd că și voi, prietenele ei, despre care ea îmi povestește adeseori, nu-i dați voie să se poarte nedemn. Imi place purtarea voastră tovărășească.

In grupă fiecare e de folos

— Fetelor, mi-a venit ceva în gând! strigă Lucia într'o zi, de cum intră pe ușa clasei. Știți că școlărițele din clasa a II-a vor deveni pioniere? Propun să ne ocupăm de ele, să le ajutăm să se pregătească.

Fetele fură de acord Ca de obicei, fiecare își spuse părerea despre ceea ce trebuiau să facă pentru cele mici. S'au hotărît să le ducă daruri care să le ajute la învățătură, să le povestească despre viața pionierilor și să le spună povești...

N'au trecut decât câteva zile și școlărițele din clasa a II-a au primit oaspeți încărcați cu daruri. Au primit planșe reprezentând mielușei, copaci, păsărele, găini pestrițe, au primit bețișoare colorate, menite să le ajute la socotit. Apoi fetițele au învățat un joc nou.

Grija pentru prietenele lor mai mici nu este singura ocupație folositoare și plăcută a celor din grupa I-a. Odată, după o oră de Geografie, Lucia a propus fetelor să repare hărțile. Peste câteva zile, la următoarea oră de Geografie, profesoara mulțumită cerceta cu atenție „noua hartă" De atunci în clasă au apărut multe obiecte folositoare lucrate de pionierele grupei I-a: un cântar pentru experiențele de fizică, figuri geometrice, planșe pentru științele naturii și hărți.

Fiecare adunare a grupei, fie că se lucrează pentru laboratorul de fizică, fie că se citește o carte, fie că se discută despre filmul văzut împreună în ajun este interesantă și de aceea nici una dintre pioniere nu lipsește. Și cum ar putea lipsi vreuna dacă fiecare are ceva de lucru pentru adunare!

Dar de le vei întreba care dintre adunările grupei li s'a părut mai interesantă, îți vor povesti care mai de care despre cea intitulată: „Cunoști tainele lucrurilor obișnuite?"

— Fiți atente: manualele de Fizică, de Științele naturii, de Geografie fizică... au în ele cheia tainelor despre care vom vorbi la adunare, le spusese Lucia.

Și într'adevăr, cu ajutorul acestor chei, au descoperit taina lemnelor care trosnesc în sobă, au aflat de ce cartofii capătă o pojghiță când îi prăjești, de ce saltă capacul pe o oală în care fierbe apa.

Pionierele grupei I-a repară împreună hărțile școlii

Viață veselă în grupă

A nins toată dimineața. De cum a sunat fetele s'au îmbrăcat în grabă și au sbughit-o afară.

— Lucia, mergem după amiază la săniuș? întrebă Elena Abelcioaiei.

— Sigur că da! Să le chemăm pe toate. Nu-i așa?

Așa-i obiceiul în grupa I-a. Zi de zi fetele învață și lucrează împreună. De aceea și orele libere le petrec tot împreună.

Acum ele se pregătesc pentru spartachiada unității. Fiecare dorește ca din grupa lor să iasă campioana unității la gimnastică sau la șah, la patinaj, la săniuș. Pentru asta ele se antrenează de zor, iar Delia Ițcou a făgăduit să le ajute să se deprindă cu patinele. Și sunt semne că la întreceri o să se prezinte aproape toată grupa.

Nouă prietene

Viața pionierească a unit strâns pe cele nouă pioniere din clasa a VI-a a Școlii de fete nr. 3 din Botoșani. Toate învață bine, iar șapte dintre ele chiar foarte bine. Neplăcerile care se ivesc uneori sunt curând înlăturate, căci toate luptă împotriva lipsurilor.

Prietenia care le unește, care a făcut ca Maria să devină o elevă bună, ca Ana să nu rămână în urmă ca Elena să-și îndrepte la timp greșelile, face în grupă o viață veselă și atrăgătoare.

...Nu întotdeauna a fost așa la noi în grupă, v'ar putea povesti Delia Ițcou. Cândva fiecare își vedea de treburile ei. In grupă se învăța slab și era indisciplină. Se lipsea, se întârzia... Ne-am ales însă conducătoare o fată curajoasă și dreaptă pe care o ascultăm și ne ascultă... Tuturor ne e scump bunul nume al grupei Iată izvorul prieteniei noastre.

Tatiana DORU

Zilele trecute copiii din clasa a IV-a dela Școala elementară mixtă din comuna Otopeni au vizitat Centrul Mecanic de reparat tractoare și mașini agricole. Acolo au stat de vorbă cu tovarășul Grigore Georgescu dela secția montaj.

— Vedeți copii, a spus el, deși e încă iarnă, deși zăpada-i mare, noi ne gândim la sosirea primăverii. Ne și pregătim s'o întâmpinăm: tractorul acesta până mai zilele trecute era defect. Dar a fost reparat în atelierele noastre și nu peste mult timp o să poată fi folosit la arat și semănat.

Cum învățăm?

Așa îmi pregătesc lecțiile la Limba română

Imi place nespus de mult literatura. De aceea îmi pregătesc întotdeauna cu plăcere lecțiile de Limba română.

Acum câteva zile, tovarășa profesoară ne-a vorbit despre Eminescu și despre minunatele lui poezii.

In cartea noastră nu sunt decât vreo câteva fragmente din aceste opere: un fragment din „Scrisoarea III-a", altul din „Călin" și încă vreo câteva. Am citit din manual despre viața lui Eminescu, apoi am luat volumul lui de poezii și am citit în întregime poeziile pe care trebuia să le analizez Mi-am făcut însemnări în caietul meu de lecturi particulare și după ce mi-am terminat lecțiile pentru a doua zi, m'am apucat să citesc și alte poezii de Eminescu; ba am învățat și câteva versuri pe de rost.

Silvia STAVAR
cl. a VII-a
Școala de 7 ani, com. Urziceni regiunea București

Cu ajutorul hărții

Cu vreo câteva săptămâni în urmă, pionierele Mihai Viorica și Enescu Maria dela Școala de 7 ani nr. 13 din Ploești repetau la Geografie.

Ajunseră la munții și apele patriei noastre. Maria făcea un rezumat al lecției. Deodată Viorica o întrerupse:

— Carpații Meridionali nu încep dela apa Ialomiței ci dela cotitura Buzăului.

Și de aici s'a iscat o discuție grozavă între cele două prietene. Fiecare ținea morțiș că ea are dreptate. Până la urmă au cercetat harta Mare le-a fost mirarea când au văzut că greșiseră amândouă Carpații Meridionali încep dela apa Prahovei și se termină la Porțile de Fier Așa arăta harta!

De atunci, la orice lecție de Geografie, cele două fete folosesc harta Când repetă, ele încearcă să deseneze din memorie hotarele țării noastre, apele, munții.

Dar nu numai la Geografie hărțile sunt de un mare ajutor, ci și la istorie Pe hartă poți citi o mulțime de lucruri: despre locuri unde au avut loc bătălii vestite, despre formele de relief, despre bogățiile și frumusețile patriei noastre dragi.

Constantin CRISTEA
Corespondent al „Scânteii pionierului" în regiunea Ploești

In ajutorul activului pionieresc

Cum trebue să fie un jurnal de detaşament?

In jurnalul renumitului explorator rus N. N. Micluho-Maclai putem citi însemnările din 23 Martie 1874, de pe vremea când străbătea Noua Guinee. Băştinaşii s'au împrietenit repede cu el şi-l însoţeau bucuroşi în călătorie „Băştinaşii, spune marele explorator, au început să cânte, şi-au pus în păr, la cingătoare şi la brăţările dela mâini şi dela picioare flori şi frunze de diferite culori. Am coborît la Arica unde ne aşteptau pirogele". Urmează apoi descrierea amănunţită a pirogelor şi a oamenilor, încât citind însemnarea din jurnal parcă-i vedem în faţa ochilor...

Dar ce legătură este între jurnalul lui Micluho-Maclai şi jurnalul unui detaşament? Iată: un jurnal nu conţine numai o simplă înşirare de date şi întâmplări El trebue să descrie cât mai viu faptele şi oamenii, să scoată la iveală lucrurile cele mai deosebite, mai interesante.

Intr'un jurnal de detaşament se poate nota, de pildă: „Duminică am făcut o excursie pe jos în satul Gubanovo. Excursia le-a plăcut tuturor". Ce află însă de aici cititorul? Află el de ce au plecat copiii în excursie, ce s'a întâmplat pe drum, cum au fost împărţite sarcinile în timpul excursiei? Nu află, pentrucă despre toate acestea nu se spune nimic. Iată însă cum arată aceeaşi însemnare, făcută cu mai multă grijă: „Duminica trecută am făcut o excursie pe jos până la prietenii noştri, pionierii din satul Gubanovo, pentru a le împărtăşi noutăţile din detaşamentul nostru şi pentru a da un concert pregătit de cercul nostru artistic". Se poate povesti mai departe în jurnal ce lucruri mai deosebite au observat pionierii pe drumul spre Gubanovo, cum i-au întâmpinat prietenii din sat, ce noutăţi le-au mai spus etc. Când va citi cineva peste câţiva ani aceste însemnări, cu siguranţă că va cunoaşte mai bine prietenia dintre detaşamentul vostru şi pionierii dela sate.

In grupă s'au petrecut lucruri interesante. Pionierele scriu despre ele în jurnal.

Intr'un jurnal de detaşament principalul lucru este conţinutul care trebue să fie interesant şi amănunţit.

Insă pentru a fi plăcut, e bine ca jurnalul să aibă şi o formă frumoasă Ilustrarea jurnalului, trebue să aibă legătură directă cu cele povestite în el. In însemnările academicianului V. A. Obrucev, care a cercetat Asia Centrală şi China, sunt multe fotografii şi desene ale locurilor pe unde a trecut expediţia sa.

Tot aşa, e bine să vă îmbogăţiţi şi voi însemnările voastre. Dacă detaşamentul a făcut, de pildă, o excursie e bine să se pună în jurnal şi fotografii şi desene făcute de pionieri pe drum.

Cu alcătuirea şi păstrarea jurnalului este însărcinat unul dintre pionieri, dar asta nu înseamnă nicidecum că el scrie totul singur. De exemplu, dacă una din grupe a ţinut o adunare este mult mai bine să noteze în jurnal acest eveniment chiar participanţii la adunare.

Jurnalul este un ajutor de nădejde în muncă. Un jurnal de detaşament care oglindeşte bine evenimentele va fi de folos şi pentru pionierii din alte detaşamente şi pentru copiii care vor intra curând în rândurile unităţii de pionieri. Din faptele voastre bune cât şi din greşelile voastre ei vor învăţa cum să lucreze pentru a avea o activitate plăcută şi interesantă.

(Traducere din „Pionierscaia Pravda")

Minerul

Cu trenul,
ştiu,
aţi fost de multe ori,
Şi-aţi chiuit când vă purta spre zare.

Ba,
unii,
ce să spun,
chiar pe vapor,
Veţi fi plutit pe Dunăre, pe mare...

Ei, da,
grozav mai este să străbaţi
Meleagurile ţării într'o clipă.
Dar staţi!
V'aţi ostenit vreodată
să aflaţi
De unde trenul
vlaga
şi-o'nfiripă?

Păi,
dacă n'ar fi tata la Lupeni,
In inima pământului să sape,
N'ar mai porni spre zare nici un tren,
Nici un vapor n'ar mai pluti pe ape!

Da,
cu mândrie spun: tata-i miner,
Adâncului comoara-i cucereşte!
Ortacii tineri sfatul vin de-i cer,
Şi-o ţară'ntreagă-l ştie şi-l cinsteşte!

Eu nu'n zadar, când vine dela şut,
Il iau la întrebări, pe îndelete:
— Azi aţi înaintat în strat cu mult?
Dar aţi avut destule vagonete?

— No, da'mă'ntrebi de parcă mi-eşti ortac!
— Până la asta, vremea nu-i departe.
Numai să'nvăţ atât cât trebui-carte,
C'apoi miner şi eu am să mă fac!

Om coborî în mină amândoi,
Şi-om slobozi cărbunele spre soare...
— Mda, bună treabă... Numa'vezi, la noi
Nu-i prea uşoară treaba, frăţioare...

— Şi dacă nu-i? Chiar vreau să fie grea!
Toţi m'or cinsti, de-oi şti să lucru bine.
Pe tabla de onoare-or însemna,
Numele meu, alăturea de tine!

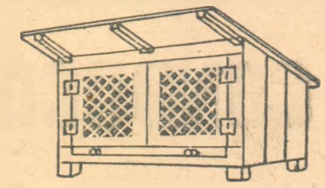
Al. Ovidiu ZOTTA

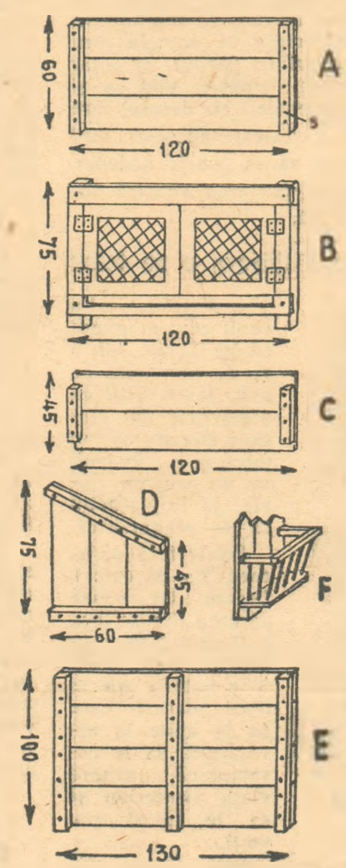
O cuşcă pentru iepuri

Mulţi dintre voi îngrijiţi iepuri, le daţi mâncare, le turnaţi apă curată aveţi grijă ca ei să crească în curăţenie; aceasta este o treabă frumoasă şi interesantă

Dar unde puteţi ţine aceşti iepuri ca ei să crească sănătoşi, mari? Toţi iepurii afară de cei de angora pot fi crescuţi în ţarcuri care se amenajează sub acoperişul unei magazii Pe o suprafaţă de 8 m.p. se pot creşte 25-30 de iepuri înţărcaţi Iepurii de angora însă, trebue să fie crescuţi în cuşti anume construite, pentrucă lâna lor albă se murdăreşte foarte uşor

Puteţi construi singuri o cuşcă pentru iepuri din câteva scânduri. Iată cum. Din două scânduri mai late sau trei mai înguste construiţi podeaua (A) de 120 cm. lungime şi 60-70 cm. lăţime. Peretele din faţă (B) îl construiţi lung cât podeaua şi înalt de 75—90 cm. Acesta este format aşa cum se arată în figură. dintr'o ramă de lemn şi două uşi cu ramă din lemn şi reţele de sârmă cu ochiuri de câte 2 cm Peretele din spate (C) trebue să aibă aceeaşi lungime şi 45—55 cm. înălţime. Faceţi apoi două

părţi laterale (D) lungi de 60—75 cm. şi înalte de 75—90 cm. şi acoperişul (E) de 130 cm. lungime şi 100 cm. lăţime. Toate aceste părţi le fixaţi între ele cu ajutorul unor şipci (s) cam de 4 cm. grosime

Acoperişul trebue să ferească iepurii de ploaie şi soare şi de aceea trebue să puneţi peste scândură un strat de carton gudronat.

In interiorul cuştii, fixaţi o iesle (F) pe care aţi construit-o din grătare de lemn şi o prindeţi pe peretele din stânga In această iesle veţi pune hrana, pentru ca să nu se împrăştie pe jos şi nici să nu se murdărească.

Ca să puteţi curăţa mai bine şi mai repede cuşca, construiţi o podea mobilă. Tăiaţi pe peretele din faţă, la o distanţă de 5 cm. de jos, un dreptunghi cu baza de 110 cm. şi înălţimea de 5 cm. Prin această deschidere aşezaţi podeaua mobilă lungă de 110 cm. şi lată de 60 cm. Pe marginea podelei mobile prindeţi două mânere sau butoane cu ajutorul cărora s'o trageţi afară şi s'o spălaţi. Puteţi construi această cuşcă şi transformând o ladă după dimensiunile indicate.

Intr'o astfel de cuşcă puteţi creşte o pereche de iepuri sau 3-4 pui de iepuri de 2-3 luni.

Olimpiada tinerilor Fizicieni

— DE VORBĂ CU PARTICIPANŢII —

La redacţia noastră au început să sosească răspunsuri la „Olimpiada Tinerilor Fizicieni". Cele mai multe sunt bune. Sunt unii participanţi însă, care se pare că n'au înţeles prea bine cum trebue rezolvate problemele şi întrebările din cadrul Olimpiadei.

De pildă Făinaru Marcel din cl. a VI-a dela Şcoala elem. Liteni-Suceava, la problema „Incercaţi singuri" a răspuns aşa: „Greutatea cartofului este de 70 gr. iar a mărului este de 90 gr." Un astfel de răspuns nu este greşit, dar este incomplet. Făinaru Marcel ar fi trebuit să construiască mai întâi o balanţă, să descrie cum a construit-o şi cum a determinat greutatea acestor corpuri.

Nuţu Nicolae din cl. a VII-a Şc. Mixtă nr. 8-Constanţa ne răspunde că apa nu poate fierbe într'un cornet de hârtie. Nuţu explică, fără însă să fi făcut experienţa, că apa nu va fierbe deoarece ia foc hârtia. Totuşi Băjenaru Dan dela Şcoala de 7 ani Liteni-Suceava, care a făcut experienţa, a văzut că apa fierbe în hârtie. Care din cei doi deslegători are dreptate?

Lăzărescu Gh. din cl. a VII-a comuna Vlădeni-Botoşani răspunde că „nu s'ar putea înlocui ghiaţa unui patinoar cu o suprafaţă de sticlă lustruită deoarece nu alunecăm cu patinele la fel de bine ca pe ghiaţă" El are dreptate. Nu putem patina pe o suprafaţă de sticlă. Dar cu aceasta problema nu este rezolvată deoarece Lăzărescu nu a explicat mai întâi de ce alunecăm pe ghiaţă, pentru ca apoi să lămurească de ce nu s'ar putea înlocui ghiaţa cu o sticlă perfect lustruită.

Primele răspunsuri primite ne arată că sunt mulţi elevi care au dorinţa de a participa la Olimpiadă, dar citesc în graba problemele, nu se străduesc să le înteleagă bine şi din această pricină dau răspunsuri incomplete. Alţii dau răspunsuri prea scurte, răspund da sau nu. Aceasta arată că ei, pe lângă lucrurile învăţate în orele de Fizică la şcoală nu mai citesc şi alte cărţi care să le îmbogăţească cunoştinţele, nu caută să-şi explice anumite fenomene din jurul lor şi nu încearcă să lucreze singuri unele experienţe. „Olimpiada Tinerilor Fizicieni" este o întrecere pe care o vor câştiga numai aceia care vor arăta că au înţeles şi rezolvat bine şi complet problemele făcând experienţele şi construcţiile propuse. Aşa dar, fiţi atenţi când citiţi problemele şi întrebările, când faceţi experienţele şi construcţiile.

Străduiţi-vă să daţi răspunsuri bune completându-le cu cât mai multe exemple din cărţi sau reviste ştiinţifice şi cu fenomene întâlnite în viaţa de fiecare zi.

Povestiri despre cele mai interesante adunări ale cercurilor pe materii.

MINUNĂȚII din lumea plantelor

Nr. 1

Adunarea cercului „Tinerii naturaliști" dela Școala de 7 ani din comuna Cucorăni, regiunea Iași

De jur împrejur pe toți pereții clasei sunt prinse numeroase planșe Clasa întreagă pare un adevărat muzeu de Științele naturii. Și câte lucruri interesante nu sunt aici! Iată, colo un fuior lung, alb ca zăpada, iar alături altul mai scurt și mai gălbui. Fuioarele însă nu sunt nici de in nici de cânepă. Din ce or fi oare? Dincolo e o sugativă scorțoasă de culoare verzuie un fitil de lampă neobișnuit și un pachet ciudat cu vată fibroasă și aspră. Pe pereți se sprijină snopi de grâu, un mănunchi de in sălbatec și câteva fire albe de nalbă.

Dar școlarii cunoșteau bine toate acestea; le-au văzut doar de atâtea ori în muzeul școlii! Puțini însă aflaseră „tainele" lor.

— De ce ați adunat voi atâtea ierburi aici în muzeu? îi întrebau adesea școlarii pe membrii cercului „Tinerii naturaliști"

— Veți afla într'una din adunările noastre, le răspundeau aceștia.

Și iată că într'o zi apăru un afiș: „Cercul Tinerii naturaliști vă invită la adunarea lor". Și au venit mulți copii

Smochinii din grădină

Cu obrajii îmbujorați de joacă, rând pe rând elevii intră în clasă. Încă dela ușă, Borș Alexandrina îi întâmpină zâmbind.

— Acum o să aflați, le șoptește ea.

Curând, în clasă se așterne liniștea.

Dintr'o bancă, Alexandrina scoate două borcane pline cu dulceață.

— Am să vă dau fiecăruia câte o linguriță de dulceață, le spune ea. Dar cu o condiție: să ghiciți din ce fructe a fost făcută! Vă prindeți?

Dar cine n'ar face un asemenea rămășag! Alexandrina trece pe la fiecare și le dă să guste. Elevii rămân pentru un moment pe gânduri uitându-se unul la altul, apoi fiecare își dă cu părerea. Unul spune că e de pere, altul de prune, sau de mere.

— N'ați ghicit! — le răspunde Alexandrina.

— Eu am să ghicesc, spune Pughiuc Antoneta. E de smochine!

— Ai ghicit! se dădu bătută Alexandrina. Vreau să vă povestesc acum despre „istoria" acestei dulceți. Ascultați:

„Era în primăvara anului 1950. Atunci am format noi un colectiv și am plantat în grădina școlii butașii de smochini pe care ni i-a adus tovarășul profesor de Științele naturii. Din butașii aceia am făcut la școală o pepinieră de smochini, pe care i-am îngrijit după indicațiile tovarășului profesor.

Mare a fost bucuria noastră când am văzut că din ochiurile butașilor au început să crească muguri, din care dădeau primele frunze. Până în toamnă butașii au crescut mari și frumoși.

In toamnă, i-am îngropat ca pe vița de vie, fiindcă smochinii sunt din părțile sudice, iar la noi, în nordul Moldovei, iernile sunt destul de geroase. Primăvara am observat că o parte din ei s'au uscat din pricina gerurilor.

Pe ceilalți i-am îngrijit bine. Smochinii au crescut și anul acesta ne-au dat primele roade.

Fructele sunt frumoase, zaharoase; când sunt bine coapte, sunt bune pentru dulceață și compot. O parte din smochini, care au crescut mai bine, i-am scos și i-am împărțit țăranilor din sat.

Astfel am reușit să aclimatizăm în regiunea noastră cultura de smochini, din fructele cărora ați mâncat și voi dulceață.

Mătasea broaștei

— Cine nu cunoaște mătasea broaștei? întrebă Ciobotaru Vasile pe colegii săi.

— Toți o cunoaștem, răspunseră copiii în cor.

— Am văzut-o deseori când mergeam la baltă. Și apoi am învățat despre ea la Botanică, adăugă Alupei Vlad. E o plantă care nu folosește la nimic.

— Ba folosește! îi întoarse vorba Ciobotaru. Și tocmai despre asta voiam să vă povestesc. In vară, am pornit împreună cu tovarășul profesor să căutăm plante bogate în celuloză. Citisem noi într'o revistă că mătasea broaștei conține mai multă celuloză decât lemnul de brad. Așa că am pornit spre iaz. Am adunat mătasea broaștei și am adus-o la școală. Aici ne-am început noi experiențele. Mai întâi am fiert plantele în leșie, apoi le-am presat.

— Și ce a ieșit? întrebă nerăbdător Butnaru.

— Iată ce a ieșit! zise Ciobotaru, arătând coala de sugativă de pe planșă. Sugativa aceasta e din mătasea broaștei. E drept că e cam scorțoasă și nu are o culoare prea atrăgătoare. Principalul e însă că noi am obținut celuloză din mătasea broaștei.

Tot din mătasea broaștei se pot face straturi izolatoare, căci e rea conducătoare de căldură și electricitate. Iată și un fitil pentru lampă făcut tot din mătasea broaștei. Fitilul acesta rezistă foarte mult, fiindcă el nu arde, ci arde numai petrolul pe care-l absoarbe din lampă. Vata aceasta din pachet tot din mătasea broaștei e făcută.

După cum vedeți mătasea broaștei are destule întrebuințări.

FUIOARE DE NALBĂ ALBĂ

In fața băncilor, ținând un fuior în mână, păși Cântec Marcel.

„Pornisem într'o după amiază — începu el să povestească — împreună cu tovarășul profesor, în căutare de plante textile. Multă vreme am umblat pe câmp fără să obținem vreun rezultat. Intr'un târziu ne-am oprit pe marginea iazului.

— Veniți încoace! ne strigă într'un timp tovarășul profesor la priviți!

Un fir de nalbă albă, crescut pe marginea iazului, fusese rupt din tulpină și căzuse în iaz. In jurul lui se vedeau acum fibre multe care înconjurau lemnul. Atunci ne-am dat seama că această plantă sălbatică conține fibre textile.

— Iată, am găsit! am strigat noi bucuroși.

După îndrumarea tovarășului profesor, prin cultură am căutat să ameliorăm această plantă pentru a obține un fir lung, subțire și trainic. Am selecționat semințe și rădăcini de nalbă, pe care în primăvară le-am pus în grădina școlii noastre. Le-am dat îngrijirea necesară, iar în toamnă am obținut fuioare lungi de peste un metru.

Iată unul din ele. După cum vedeți, seamănă cu fuiorul de cânepă numai că e mai lung și e mai alb. Din el se pot lucra funii, prelate, saci.

EXPERIENȚE LA COLȚUL VIU

In clasă au fost aduse apoi două lăzi de aceeași mărime. Fire lungi de grâu se răsfrângeau până peste marginile lăzilor.

— Lăzile sunt la fel — spuse Niță Ion. Pământul din ele deasemeni. Au fost așezate în același loc, au fost udate și îngrijite la fel. Explicați de ce în prima ladă grâul e mult mai des și mai mare decât în a doua?

Răspunsurile au început să curgă din toate părțile. Dar nici unul nu era potrivit.

— Iată care este explicația, spuse Niță într'un târziu. Și în prima și în a doua, grâul este din același soi, din aceeași grămadă de sământă. Numai că în prima am semănat boabe mari și grele, iar în a doua boabele care au rămas. Iată de ce este necesară selecționarea semințelor înainte de a le semăna. Experiența aceasta am făcut-o noi la colțul viu. Și mai sunt și altele.

Aici, la colțul viu, încercăm noi transformarea grâului de primăvară în grâu de toamnă, după metoda savantului sovietic Lâsenco. Am ajuns cu grâul în al patrulea an de tranformare. In toamna viitoare pe o parcelă vom semăna primul nostru grâu de primăvară transformat. Colțul viu este „grădina" noastră de experiențe în timpul iernii.

★

...Afară înserarea cuprindea încet, încet, întregul sat. Zăpada lucioasă acoperea ca o mantie grădina în care tinerii naturaliști au făcut experiențele despre care au vorbit în adunare. Dar va veni primăvara și odată cu ea va începe un nou șir de interesante experiențe.

Gh. NEGREA

Tablouri din expoziția

„Copiii văzuți de artiștii noștri"

Octav Băncilă „Copil dormind"

Tabloul intitulat „Copil dormind", executat de marele nostru pictor Octav Băncilă în anul 1904, exprimă suferința copiilor săraci. Vedeți, băiețașul din tablou a adormit cu capul pe masă, de trudit ce-i... Poate era slugă la un boier hapsân, poate era silit să care lemne toată ziua. Cine știe dacă biciușca vreunui vătaf nu l-a gonit curând, din nou la muncă...

Alături, vedeți un tablou care înfățișează tot niște copii: niște copii care au poposit într'o expoziție. Momentul acesta simplu, obișnuit, l-a zugrăvit pictorul Ion Popescu Negreni. Tabloul vorbește însă multe despre viața copiilor patriei noastre. Nu-i drum să nu le fie azi deschis către însușirea comorilor culturii.

★

Aceste două tablouri, ca și nenumărate altele care înfățișează viața copiilor din țara noastră în trecut și astăzi, se găsesc în expoziția „Copiii văzuți de artiștii noștri" din sălile Muzeului de Artă al Republicii Populare Române.

Ion Popescu Negreni „Copii la expoziție"

PE VISCOL

Mama împletea la niște ciorapi lungi cât o iarnă polară; motanul sur torcea leneș, cu coada afară din ocnița sobei. Numai Mihuț era bosumflat. Își ridicase gulerul sumanului peste cușma-i mițoasă și țuguiată, iar mâinile și le înfundase până la coate în niște mănuși lungi din blană de iepure. Mai mult: nu-și găsea astâmpăr și tot măsura pașii dela ușă până la lavița din fundul casei. Nu-și afla locul, își ducea mănușa la frunte, se înălța în vârful picioarelor — băgate în niște pâslari cât toate zilele — și, privind pe geam, își legăna capul ca o limbă de clopot: „cum să merg eu la școală ?... Cum să merg ?" Se înfrigura văzând omătul înălțat până aproape de streașina casei, iar când vântul bufnea în fereastră, părul i se făcea măciucă sub căciulă.

Se apropie de ușă cu pași șovăelnici. Când o deschise, un val de grăuncioare de ghiață îi răbufni în față și-l făcu să se tragă înapoi înspăimântat:

— Am să'nghet, mamă, până la școală! se tângui Mihuț și se rezemă de sobă. Mama se opri o clipă din împletitul ciorapilor și-l privi din țuguiul căciulii până în pâslari:

— Te pomenești că ți-o fi trecând prin minte să lipsești ?

— Da'vezi și dumneata că nu-i picior de om pe drum, pe o vreme ca asta !

Drept era că vijelia troienise drumurile și vâltori după vâltori se amestecau, șuerând cu gemete surde, ca într'o năprasnică fierbere. Deodată numai ce auzi:

— Mihuț, măăă ! !

Mihuț stătu o clipă nemișcat, apoi repede sări la fereastră. Ceea ce văzu, mai că nu-i venea să-și creadă ochilor.

Săndel — pe care băieții îl porecliseră „frigurosul" — și cu Pandelică, pionieri dintr'o clasă cu Mihuț, îl strigaseră la poartă și, dacă nu li se răspunse, își vedeau mai departe de drum, spre școală.

Amândoi aveau cojocele nou-nouțe și căciuli țuguiate ca a lui Mihuț.

Innotau prin troiene și se țineau cu mâinile de scândurile înghețate ale gardurilor, să nu-i smulgă vijelia.

Cum sta la fereastră și-și turtise nasul de geamul rece cu floricele de ghiață, privind la ei, Mihuț simți cum inima i se oprește în loc:

Săndel, „frigurosul", se cufundase până la gât într'un dâmb de omăt.

Se mocoșea el, Pandelică, să-și scoată tovarășul, dar lesne se putea vedea că-i peste puterile lui. Truda nu era deloc ușoară, pentrucă Pandelică avea să se lupte în parte și cu vijelia care smulgea copacii din loc.

Pandelică începuse să dea cu brațele omătul într'o parte și'n alta, iar Săndel se prinsese cu amândouă mâinile de umerii tovarășului său. Când era gata-gata să se salte din groapa de omăt se prăvăliră amândoi și un tăvălug de pulbere albă îi acoperi.

Mihuț încremeni. Apoi, ca și cum o mână nevăzută l-ar fi smuls dela fereastră, se repezi la ușă.

— Mergi la școală? întrebă mama.

Mihuț se opri în prag cu mâna pe clanța ușii.

— Nu... așa.. la zăpadă numai...

— Iraaa !... Ți s'a făcut de mijoarcă ?... Să nu-mi aprinzi paie'n cap că acuși îți ascund căciula ! La școală și nu la...

Mihuț o sbughi afară.

— Ia-ți cărțile ! îi strigă mama, și când i le aduse îi indesă și căciula până pe vârful nasului.

— Ai grijă cum mergi !

Când ajunse Mihuț la poartă, se aștepta ca să-și vadă colegii svârcolindu-se tot în groapa ceea cu omăt, dar ei erau departe acum.

Trecuseră de fântâna de piatră care se găsea la o svârlitură de bulgăre depărtare de școală. O țineau pieptiș, și vântul le umfla pulpanele cojoacelor ca niște aripi de șoimi.

Hei, Mihuț, Mihuț !.. Copiilor îndrăzneți le place pe așa o vreme ! Ei merg înainte !

Alexandru POPESCU

La săniuș

Ultima oră se terminase și ieșeam grupuri-grupuri pe poarta școlii.

— Mergi după amiază la săniuș? mă întrebă Mihai.

— Merg, numai să-mi repar sania. Știi că ieri s'a stricat. Ne întâlnim pe derdeluș la 4 și jumătate, bine?

— Da.

Și ne-am despărțit. Ajuns acasă mi-am pregătit lecțiile pentru a doua zi, apoi m'am apucat să-mi repar săniuța. N'am avut prea mult de lucru la ea, așa că după 4 am pornit-o spre derdeluș.

M'am suit pe deal și mi-am dat drumul cu săniuța. Jos, la poalele derdelușului, Sandu și Andrei rostogoleau un cocoloș de zăpadă ca să facă un om. Nu știu cum, dar am nimerit drept în cocoloș. Toți au început să râdă.

— Mie mi-a venit o idee, strigă deodată Sandu. Facem mai multe cocoloașe d'astea și le punem în calea săniilor. Cine le poate ocoli fără să dărâme nici unul, câștigă !

Zis și făcut. In câteva clipe au fost gata trei movilițe de zăpadă.

— Eu nu dărâm niciuna! strigă Mihai. Își dădu drumul de pe derdeluș, ocoli cu grijă primele două obstacole, dar, când să treacă de al treilea, botul saniei intră drept în mijlocul moviliței.

— Ei, vezi că nu e bine să te lauzi! se auzi o voce în spatele meu.

— Haideți să organizăm mai bine jocul! Unii o să facem cocoloașe, iar ceilalți o să coboare cu săniuța. După un timp ne schimbăm, ca să se dea toți.

Timpul a trecut pe nesimțite. Către seară când am plecat acasă, Mihai mă ajunse din urmă. Ii străluceau ochii de bucurie și-i ardeau obrajii de ger.

Mircea ANCAR
cl. a V-a
det. 4 — Medgidia

Redacția: București str. Academiei Nr. 17 Tel. 6.09.26 — Administrația: 5.79.50 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piața Scânteii